

PEEP PIIRVALU – 60

Jaanikuu 15-ndal päeval tähistas oma kuuekümnendat juubelit minu õpetajad, kolleeg ja seltsikaaslane Peep Piirsalu. Rakveres sündinud ja hariduse saanud poisist on aastatega kujunenud vabariigi üks tunnustatumaid lamba- ja kitskasvatuse spetsialiste. Ta omandas kõrghariduse

Eesti Põllumajanduse Akadeemias ja talle omistati zootehnikainseneri diplom 1981. aastal. Pärast akadeemiat viis elutee ta paariks aastaks tagasi kodumaile, kus tollases Rakvere rajooni "Energia" kolhoosis tuli hoolt kanda veiste ja lammaste eest.

Elu tegi oma korrekture ja 1982. aastal oli Peep tagasi Tartus Eesti Põllumajanduse Akadeemias. Tema teadlase karjäär sai alguse nooremteadurina põllumajandusloomade söötmise kateedris. Loogilise jätkuna tuli sihtaspirantuur Moskva K.A. Timirjazevi-nimelises Põllumajanduse Akadeemias aastatel 1983–85. Kandidaadi väitekiri käsitles eesti valgepealiste lammaste parandamist sisestaval ristamisel ildefransi tõugu jääradega. Muudugi Moskva-aastad oli sedavõrd õnnelikud, et Peep leidis oma armastuse ja teekaaslase kogu eluks kauni peruulanna näol.

Kandidaadikraadi (1986) kaitsmise järel jätkus õppe- ja teadustöö juba kallil kodumaal, alguses väikelooma- ja linnukasvatuse osakonna assistendina, seejärel vanemõpetajana. Alates 1990-ndast aastast on Peep Piirsalu töötanud ülikooli juures dotsendina. Murrangulistel aastatel, kui üks riigikord asendus teisega (1989–1992), oli tema täita zoosinseneri teaduskonna prodekaani ametikoht. Lisaks Moskvale on elu teda hiljemgi piiri taha viinud. Nimelt 1993. aastal õnnestus tal TEMPUS programmi abil kuus kuud teha teadustööd Walesis Bangori ülikooli juures.

Suurepärase teadlase tunnuseks on kõige muu kõrval tema panus sektori arengusse. Peep Piirsalu oli üks Eesti Lambakasvatajate Seltsi taasasutajatest 1990. aastal. Aastatel 1995–1997 oli ta seltsi president ning

hiljem struktuuri muudatuse tulemusel seltsi juhatuse esimees kuni aastani 2003. Just tema eestvedamisel õnnestus 1990-ndate aastate lõpul lammaste ja kitsede madal arvukus taas tõusule pöörata. Eks selleks andnud põhjust arvukad koolitused, infopäevad ja lugematu hulk artikleid nii teadusajakirjades kui põllumeestele mõeldud üllitistes. Mäletan, et lugesin isegi ülikooli ajal nii mõnegi tema artikli läbi, kuna mu vanaisa pidas Lõuna-Eestis lambaid. Eks ta vahel mind ikka tõgas mõne erialase küsimusega, et *a la* teil ju seal Tartus akadeemias seda õpetatakse, ole hea anna nõu.

Arvukalt ilmus Peep Piirsalu artikleid ajakirjas Lammakas ja Kits, mida andis välja Eesti Lambakasvatajate Selts aastatel 1994–2001 ning mille toimetaja ta pikki aastaid oli. Tänapäevaks ligineb tema teadus- ja populaarteaduslike artiklite arv juba sajale. Tema monograafia Lambakasvatuse I (2012. a) on nõutud raamat nii tudengite kui kasvatajate hulgas, mida poest ei leia enam ammu ja laenutatakse ainult parimatele sõpradele. Igatahes loodame, et juubilaril jätkub kerget sulge ka tulevikus, sest valdkond areneb kiiresti ning omakeelset kirjandust ei ole kunagi ülearu.

2008. aastal valiti Peep Piirsalu Akadeemilise Põllumajanduse Seltsi aprillikuulise üldkoosolekul seltsi asepresidendiks, kus tema esmaseks ülesandeks oli hoida seltsi rahaasjadel silm peal. Tema eestvedamisel tegutses alates 2013. aastast seltsi juures neljaliikmeline loomakasvatusealane oskussõnade toimikond, kes on nõuks võtnud erialase terminoloogia andmebaasi koostamise ja täiendamise. Tänuväärne ettevõtmine ja loodetavasti jätkub härrasmeestel veel jaksu seda vankrit vedada.

Teadupoolest on parim lõõgastus sport ja kalapüük. Eks ole Peepki ammusest ajast truuks jäänud jalgrattasõidule ja suusatamisele. Kas jalgpallilembus on tulnud koos poegade kasvamisega, oskab ehk juubilar ise öelda. Aga teist nii kirglikku kalameest kolleegide seas on raske leida. Mis muud, kui kalaõnne ja pikki kilomeetreid spordirajal järgmiseks kümnendiks.

Viljakat akadeemilise karjääri jätku!

Marko Kass